

IN DIT NUMMER:

1 BERICHTEN

3 JAZZ OP DE PLAAT

Eric Vloeimans, Mark Nieuwenhuis,
Gerard Kleijn, StarkLinneman,
Kuhn Fu, Trio De Mast e.a.

EN VERDER (ONDER MEER):

15 Gene Shaw (Erik Carrette)

19 Europe Jazz Media Chart November

21 JAAR JAZZFLITS
01 09 2003 - 01 09 2024

JF 430 KOMT 25 NOVEMBER UIT

BERICHTEN

Boek over 'jazzhoofdstad'

Heist-op-den-Berg verschenen

Op 8 november wordt in de Hnita-Hoeve in Heist-op-den-Berg het boek 'Hnita - Hoe Heist-op-den-Berg een Europese jazzhoofdstad werd' gepresenteerd. In het boek, dat sinds eind oktober in de winkel ligt, vertelt auteur Wouter Adriaensen de geschiedenis van de Hnita Jazz Club aan de hand van de verhalen van muzikanten, jazzliefhebbers, bestuursleden, sympathisanten en toevallige passanten. Hij legde ze naast stukken uit het archief van Juul Anthonissen, die in 1955 de jazzclub oprichtte. Anthonissen overleed in 2008, maar zijn uitspraak: "Ik moet helemaal niet naar New York, New York komt naar mij!", wordt nog steeds gememoreerd. Het was geen grootspraak, want in Heist-op-den-Berg speelden in de loop van de jaren onder anderen Hank Mobley, Charles Mingus, Chet Baker, Gil Evans, Keith Jarrett, Dexter Gordon, Sun Ra, Art Blakey, Bill Evans, Toots Thielemans, Clark Terry, Branford Marsalis, Gregory Porter en Avishai Cohen. De Hnita Jazz Club huisde na de oprichting eerst in een kelder, later op een kleine zolder en in een evenementenzaal boven het lokale politiekantoor, om uiteindelijk onderdak te vinden in een leegstaande hoeve. Die hoeve werd enige jaren geleden geheel gerenoveerd en toekomstbestendig gemaakt. Saxofonist Branford Marsalis schreef het voorwoord van het boek, dat een uitgave is van de Standaard Uitgeverij.

Heeft u jazznieuws?

Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

ia77

JazzFlits

TOONAANGEVEND JAZZPERIODIEK SINDS 2003

**BIMHUISOPRICHTER HANS DULFER VAN DE
PARTIJ TIJDENS FEEST VIJFTIGJARIG BESTAAN**

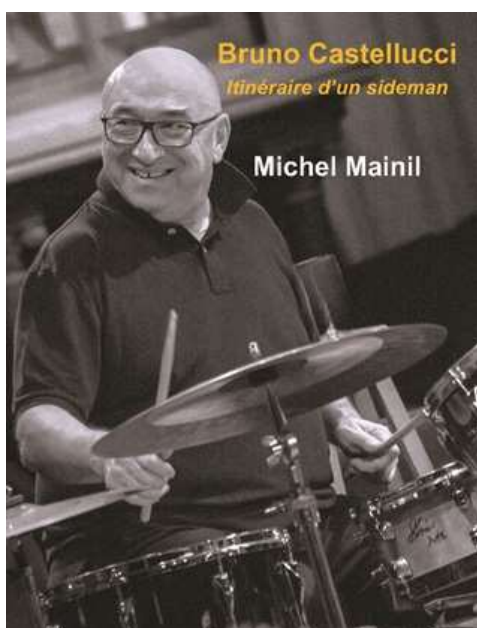
Hans Dulfer op 2 oktober jl. (Foto: Joke Schot)

Op 31 oktober werd een punt gezet achter een maand lang feest ter gelegenheid van het vijftigjarig bestaan van het Amsterdamse Bimhuis. "Met meer dan vijftien uitverkochte concerten, vier premières, een albumpresentatie, tienduizend bezoekers, bekladde muren vol Bimhuis-meningen in ons café, een jubileumpenning van de Gemeente Amsterdam en een overschot aan muzikale hoogtepunten was het een maand om nooit te vergeten", zo meldt ons medewerker Claire Reeves. Ook saxofonist Hans Dulfer was tijdens de feestelijkheden van de partij. Dulfer was medeoprichter van het podium. Het Bimhuis vloaide voort uit de eind 1971 door hem met Willem Breuker en Misha Mengelberg opgerichte Beroepsvereniging van Improviserende Musici (BIM). Dulfer was bestuurslid van de BIM en ook van het Bimhuis. Hans Dulfer, inmiddels 84, trad 2 oktober op met een 'all-star'-band: Koen Schouten (baritonsax), Jérôme Hol (gitaar), Harry Emmery (basgitaar) en Hans Eijkenaar (drums).

Addy Scheele betoont eer aan Noord-Nederlandse muzikanten

Ter gelegenheid van zijn 75ste verjaardag op 25 oktober jl. heeft pianist Addy Scheele een album uitgebracht onder de titel 'Northern Connections'. Het bevat twaalf nummers en zes eigen composities, en is alleen te beluisteren op YouTube en SoundCloud. Op het album betoont Scheele eer aan muzikanten – voornamelijk uit Noord-Nederland – die hem 'inspireerden' en met wie hij ooit samenspeelde, onder wie gitarist John Eskes (1951-2015), zangeres Hiske Oosterwijk, saxofonist Sjoerd Visser en saxofonist Gerlo Hesselink. Scheele studeerde klassiek piano aan het Groninger conservatorium en was tijdens zijn studietijd actief binnen de jazzscene aldaar. Met zijn jazz-fusionformatie Demi-Seq nam hij twee cd's op: 'By Nature' in 2010 en 'Demi-Seq live' in 2011.

Beluister het album hier:
<https://tinyurl.com/atk5ucn8>

Boek over Bruno Castellucci uit

Recentelijk verschenen: 'Bruno Castellucci - Itinéraire d'un sideman'. In dit boek neem auteur en saxofonist Michel Mainil leven en werk van de Belgische drummer onder de loep. "Een reis, ontmoetingen, anekdotes en duizend andere dingen over de man die met duizenden muzikanten heeft gedanst, van de meest bescheiden tot de grootste", aldus de auteur op zijn website. Het – Franstalige – boek is verschenen bij uitgeverij Bossa Flor Editions en telt bijna driehonderd pagina's. Eerder schreef Mainil al een boek over trompettist Richard Roussel.

Quincy Jones in 2014. (Foto: Tom Beetz)

QUINCY JONES OVERLEDEN

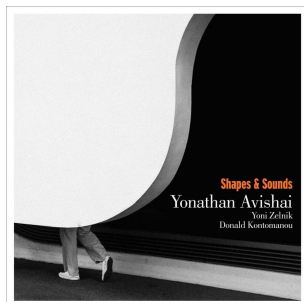
Trompettist, orkestleider, componist, arrangeur, muziek-producer Quincy Jones is 3 november in zijn huis in Bel Air, Californië, overleden. Hij was 91 jaar. Jones was in meerdere muziekgenres actief, onder meer als producer van platen van zanger Michael Jackson. Jones was winnaar van 28 Grammy Awards.

Jones' muzikale loopbaan is breed en veelomvattend. Een greep uit zijn werk: Quincy Jones startte zijn carrière in 1953, twintig jaar oud, als onopvallende trompettist in de bigband van Lionel Hampton. Medio jaren vijftig werd hij trompettist en muzikaal leider van het orkest van Dizzy Gillespie, met wie hij door het Midden-Oosten en Zuid-Amerika toerde. Hij begon zich in die tijd toe te leggen op arrangeren. In die hoedanigheid leidde hij bigbands, zowel in de VS als in Europa, vanaf 1956 met zijn eigen plaat 'This Is How I Feel About Jazz' tot 2016, toen hij het Metropole Orkest dirigeerde.

Begin jaren zestig vormde Quincy Jones zijn Jones Boys, een orkest met achttien musici. Het orkest was artistiek een succes, maar te duur om te kunnen blijven voortbestaan. In hetzelfde decennium werkte hij als arrangeur voor onder anderen de vocalisten Billy Eckstine, Ella Fitzgerald, Shirley Horn, Peggy Lee, Frank Sinatra, Sarah Vaughan en Dinah Washington. In 1962 nam Jones het bekende 'Soul bossa nova' op. Het staat op het album 'Big Band Bossa Nova'. Andere eigen albums uit de jaren zestig en zeventig zijn 'Walking In Space', 'Gula Matari', 'Smackwater Jack', 'You've Got It Bad Girl', 'Body Heat', 'Mellow Madness' en 'I Heard That!!!'. Enkele Jones-composities zijn 'Stockholm sweetnin', 'For Lena and Lenny' [zangeres Lena Horne en haar begeleider-echtgenoot Lenny Hayton] en de ballad 'The midnight sun never sets'.

JAZZ OP DE PLAAT

YONATHAN AVISHAI
Shapes & Sounds
 Jazz & People

Hij komt uit Tel Aviv maar woont nu al decennia in Frankrijk, waar het vast gezelliger is: Yonathan Avishai (47). Zijn achternaam herinnert aan de voornaam van trompettist Avishai Cohen, met wie hij inderdaad samenwerkt, van tijd tot tijd. Maar er is ook nog het trio dat we op dit album horen. Het bestaat al tien jaar, wat zal betekenen dat de bandleden tussen allerlei andere bezigheden door steeds weer bijeenkomen. Dat hoor je: de drie musici vallen zelden terug op een vast stramien, er is vrijheid genoeg, maar het wordt geen zootje. Het trio opereert als één man. Of er nou een eigen compositie met veel rusten, tempowisselingen en rubato's op het repertoire staat, of een oude kraker als 'When you're smiling'.

De oorlog in Avishai's geboorteland is ver weg, zo blijkt ook uit de begeleidende tekst. De muziek is vredig. En bovenal: gelouterd, onthecht. Je zou bijna denken dat de musici drie dagen lang zowat alles hebben gespeeld wat ze al kennen, en zich nu beperken tot wat er nog overblijft.

Dat is karige muziek waarin elke noot telt. Waarin precisie van groot belang is – de arrangementen zijn er niet voor niets – maar tegelijkertijd vanzelf spreekt. Waarin ook de jazztraditie, zoals te horen in 'When you're smiling', weinig in de melk heeft te brokkelen. Dat kennen ze al, dat weten ze al, nu even niet! De vertolking klinkt naar tegenstribbelen, naar antising, tot het drietal halverwege de track toch even gaat swingen. Even dan.

De muziek is vooral zeer Europees. De erfenis van Chopin en Debussy, het Franse chanson – 'La mélancolie' van Léo Ferré sluit het album af – en de ECM-traditie – het trio nam eerder op voor dit label – is zeker zo aanwezig als de Amerikaanse jazz. Het openingsnummer 'Musicians!' viert het muzikant-zijn. Het krijgt tussen alle karigheid door een bravoure-intro van de leider, die zich realiseert hoe mooi dit vak kan zijn: de vleugel, de weelderige techniek, het aandachtige publiek.

Het sluit af, zoals gezegd, met het genoemde chanson van de schilderachtige Ferré. Dat was zo'n plaatselijke Ramses Shaffy die géén jazz zong maar wel degelijk blijft inspireren met zijn indringende voordracht. Minimaal gespeeld en ijl en summier begeleid als een trage pendule.

Jeroen de Valk ----->

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaalde cd? Klik hier: <http://bit.ly/2eGAA92>

ERNST GLERUM/HELENA BASILOVA
Détaché
 Favorite Records

Dat Ernst Glerum een van de best strijkende bassisten in de jazz en geïmproviseerde muziek is, mogen we rustig als een gegeven beschouwen. Met zijn nieuwe, korte cd 'Détaché' maakt hij dat eens te meer duidelijk. Letterlijk betekent de titel 'losgemaakt', en als vakterm voor strijkers: heen en weer strijken. Met jazz heeft dit nieuwe album weinig tot niets te maken, en Glerum speelt de tien eigen composities samen met een klassieke pianiste, Helena Basilova. Alle stukken kenmerken zich door een ingetogen, soms melancholieke of zelfs elegische sfeer. De Franstalige titels verwijzen daar soms specifiek naar. De ontroerende 'Elegie' is sonoor en elegant, en doet wat denken aan de beroemde cellomelodie van 'Le Cygne' van Saint-Saëns. 'Chanson triste' zou in zijn statige melodie een verloren gewaand koraal uit Bachs 'Matthäus Passion' kunnen zijn en 'Symphonie' herbergt in een van de delen een dramatische pianopartij die het uitstekend zou doen als ondersteuning van een tragisch moment in een stomme film. Meer stukken roepen het gevoel van filmmuziek op, zoals het openingsstuk, 'Pavane', en 'Promenade'. De enige jazzreferentie vereist wat kennis van Glerums verleden. 'Psaume', in zijn oorspronkelijke titel, 'Psalm', schreef hij ooit voor het JC Tans Orchestra. Daar was het een perfect vehikel voor de ronkende tenorsax van de leider, met flink wat tongue in de cheek. Hier wordt de melodie 'straight' neergezet, en kunnen we nog eens horen hoe fraai Glerum hem schreef. In alle stukken is Basilova een perfecte partner met een onberispelijk, licht toucher, zodat de triestheid en melancholie nergens overhellen naar zwaar drama of kitsch. Voor bassisten en pianisten die zich er zelf ook eens aan willen wagen, is de bladmuziek ook te bestellen.

Herman te Loo

Luister hier naar tracks van het album:
<https://ernstglerum.bandcamp.com/album/d-tach>

Bezetting Yonathan Avishai:

Yonathan Avishai (piano),
 Yoni Zelnik (bas), Donald Kontomanou (drums).

Beluister het album hier:
<https://tinyurl.com/43k6k8rt>

ANNA BUTTERSS
Mighty Vertebrate
International Anthem

De onafgebroken stroom mooie muziek uit de hot-spots Londen en Chicago kennen we, maar inmiddels blaast ook de West-Coast vanuit L.A. een stevig potje mee. Rond de - inmiddels helaas gesloten - club ETA (Enfield Tennis Academy) in Highland Park (zie ook JazzFlits 388 over Jeff Parker) is een interessante groep musici samengeklonterd. De uit Australië afkomstige bassist Anna Butterss neemt daarin een belangrijke plek in. *Hen* (Butterss is non-binair; red.) speelde al met bekende jazznamen als gitarist Jeff Parker en drummer Makaya McCraven, maar ook met meer popmuziek georiënteerde musici als Andrew Bird en Phoebe Bridgers. Anna is tevens een van de vaste leden van de 'proto-trance supergroep' SML (zie hiernaast). 'Mighty Vertebrate' is Anna's tweede eigen album, waarvoor *hen* de muziek vooraf redelijk nauwgezet had gecomponeerd en goed wist waar *hen* heen wilde. Butterss gaf zichzelf voor iedere song een nieuwe compositieopdracht zoals: 'sample iets en maak er een song van' ('Breadrich') of 'maak een song die gebruik maakt van groepen van drie-maten frasering' ('Bishop') of 'ik werk een uur aan deze song en dan stop ik' ('Pokemans'). Binnen deze opdrachten liet Butterss *hun* gedachten en ideeën dan de vrije loop. Vervolgens heeft Butterss in de studio *hun* muzikanten weer volledig vrijgelaten. Het heeft geleid tot een prachtig sfeervol en afwisselend album met jazz op het grensvlak van indie en (prog)rock. De invloed van Tortoise (Jeff Parker) is nooit ver weg, maar Butterss heeft vaak een rustiger, zachte toon. De basis van de band is de bas van Butterss en *hun* SML-bandleden Gregory Uhlman (gitaar) en Josh Johnson (sax) omringd door een keur aan voornamelijk West-Coast musici, onder wie natuurlijk gitarist Jeff Parker.

Jaap Lampe

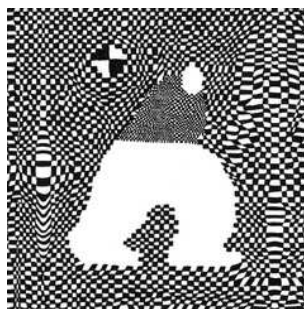
(De redactie heeft gekozen voor cursivering van *hen*/*hun* om het lezen te vergemakkelijken)

Bezetting:

Josh Johnson (altsax, effecten), Gregory Uhlmann (gitaar, effecten), Ben Lumsdaine (drums, percussie, gitaar, lapsteel, drumprogrammering), Anna Butterss (bas, basgitaar, gitaar, synths, fluit, drum machine), Jeff Parker (gitaar op 'Dance Steve') e.a.

Beluister het album hier:
<https://tinyurl.com/2wjic4sc>

SML
SmallMediumLarge
International Anthem

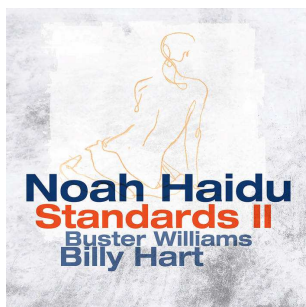

Soms ga ik aan het werk en zet ik Spotify aan op een artiest of album waar ik op dat moment zin in heb. Als de muziek van mijn keuze is afgelopen laat ik Spotify gewoon 'doordraaien' en soms kijk ik dan ineens op van mijn werk en denk ik: "Hé, wat hoor ik nu?". Muziek die uit de band springt en opvalt. Zo verging het mij met het album 'SmallMediumLarge' van de groep met als naam de afkorting hiervan: SML. Een groep uit het broeinest aan de West-Coast rond de - inmiddels gesloten - jazzclub ETA (Enfield Tennis Academy in Highland Park L.A.). Is het toeval dat bassist Anna Butterss (zie hiernaast) een van de vaste leden is van deze groep, of is dat het algoritme dat alles waar ik naar luister op de een of andere manier aan elkaar knoopt? Hoe dan ook, SML is een aangename verrassing. De basis van hun album wordt gevormd door opnames van lange live-improvisaties in club ETA. In navolging van de werkwijze van drummer Makaya McCraven op zijn album 'In The Moment', waarop hij livesessies achteraf remixt en digitaal bewerkt, op zoek naar een fusie tussen jazz en hiphop, past SML hetzelfde procedé toe, waarbij ieder lid bijdragen levert aan het knippen en plakken via de eigen thuisstudio. Zij gebruiken dezelfde werkwijze (livemuziek achteraf digitaal herarrangeren), maar niet dezelfde muziekstijl. Deze 'Cut-Copy-Paste' stijl van achteraf arrangeren van opgenomen muziek is beslist niet nieuw. Teo Macero paste het reeds samen met Miles Davis toe op klassiekers als 'In A Silent Way' en 'On The Corner'; toen met 24-sporen taperecorders. Wie goed luistert hoort op SML ook verwijzingen naar de pioniers Miles en Hancock. De muziek op 'SmallMediumLarge' laat zich het best omschrijven als groovende minimal music met een zweem van Afrobeat. SML heeft het zelf over 'proto-trance'. Opvallend maar verder volstrekt onbelangrijk detail: vergelijk de ongedwongen hippie-achtige uitstraling en stijl van SML (zie de foto op Spotify) eens met de uitbundigheid en extravagante modestijl van musici als Nubya Garcia en Lakecia Benjamin uit het Londense broeinest. Werelden van verschil met ieder hun eigen muzikale uitstraling. **Jaap Lampe**

Bezetting:

Anna Butterss (basgitaar), Jeremiah Chiu (synthesizers, live-sampling, aux percussive), Josh Johnson (saxen, electronica), Booker Stardrum (drums, percussie), Gregory Uhlmann (gitaar, effecten).

NOAH HAIDU
Standards II
Sunnyside Records

Menig jazzpianist pakt in de 'Grote Appel' wel eens schnabbels aan op bruiloften en restaurants. Gewoon wat feest- of achtergrondmuziek maken, want de huur moet betaald. Daar doe je niks aan, het houdt je vingers in beweging en is geen schande; de verslaggever hoorde in 1994 zelfs nog Tommy Flanagan in Tavern On The Green. Ze hadden er peperdure spaghetti. Mocht de New Yorker Noah Haidu (52) zo ook in leven blijven, dan moet er een flink verschil zijn tussen zijn werk dáár, en op dit album. Want dit is Kunst met een heel grote hoofdletter. Zonder compromissen, alle aandacht opeisend.

Neem alleen al de opener 'Somewhere over the rainbow'; dat begint vrij, met een rusteloze drumsolo zonder tempo en een bassist die niet eens de toonsoort zoekt, want die is er niet. De strijkstok wordt ook even tevoorschijn gehaald voor wat lange noten. Heel geleidelijk doemt dan de melodie op, voorzien van zwaarmoedige akkoorden en zó uitgerekt, dat het einde der tijden nabij lijkt. De luisteraar kan worden overvallen door de drang om even op 'pauze' te klikken teneinde diep adem te halen, tussen al dat zwelgen door. Het klinkt naar Keith Jarrett, een collega die Haidu dan ook hogelijk bewondert.

Maar Haidu kan wel degelijk schaamteloos en aanstekelijk swingen, 'in the pocket' en zo, en doet dat ook. 'The days of wine and roses' gaat in een gemoedelijke medium groove, en een vlot 'After you've gone' – dat nog altijd menige banjoïst bijna een peesschedeontsteking bezorgt – zit vol parelende loopjes.

Zo komen we op een grensgebied tussen de trio's van Jarrett en laten we zeggen Oscar Peterson. Er zijn van die dramatische momenten: onheilszwangere akkoorden die als een donderwolk in de lucht hangen, hunkerend naar de loutering van het grondakkoord.

Wrange harmonieën, afgewisseld door eenzame, trieste drieklankjes. (Voor de musici onder ons: denk aan 1-4-1. Halleluja.)

Maar de melodieën zijn altijd herkenbaar en worden – vooral in de ballads – zorgvuldig op een voetstuk gezet. Op zeker de helft van het album is er een mooie groove. Zoals gezegd: bij Haidu ontmoet de Jarrett-erfenis de vertrouwde pianotraditie. Dat is een mooie combinatie. Jarrett zelf – na twee beroertes in 2018 niet meer tot spelen in staat – zal er vast mee ingenomen zijn.

Jeroen de Valk ----->

GERARD KLEIJN/GUILLERMO CELANO
Radio Days
Eigen Beheer

'Radio Days' was de titel van een programma van het trio Wild Man Conspiracy met gasten Michael Moore (rieten) en Joost Buis (trombone). Op het album met dezelfde titel dat er nu ligt, ontbreken die gasten. Sterker nog, zelfs drummer Joost Kesselaar is er niet eens bij. Maar trompettist Gerard Kleijn en gitarist Guillermo Celano hebben al zo'n lange geschiedenis met elkaar dat er bijna sprake is van een Siamese tweeling. Wat we hier horen, is dan ook een waarachtig duo, en geen trompet met gitaarbegeleiding. De titel van het album slaat op de muziek die liefhebbers vooral via de radio bereikte, en de meeste stukken stammen uit een periode van grofweg 1925 – 1955. En of het nu bekende songs zijn (zoals Hoagy Carmichaels 'I Get along without you very well', Bernie Millers 'Bernie's tune' of 'Johnny come lately' van Billy Strayhorn) of werkjes van eigen hand (twee stuks van Celano), alles wordt met een zelfde frisheid, lichtvochtigheid en gevoel voor humor aangepakt. Het cowboylied 'On the trail' van Ferde Grofé wordt met een stevige knipoog gespeeld en Celano's calypso 'Uncle Bill' is voor het tweetal aanleiding om lekker te schmieren. Maar 'Answer me (Mütterlein)' is een ongegeneerd mooi gespeelde ballad, net als 'In the wee small hours of the morning'. Verrassend is de vinnige slaggitaar (met een fijne 'twang') in 'Willow weep for me', terwijl 'Tea for two' een ronduit hilarische lezing krijgt. En zelfs de platgespeelde traditional 'St. James Infirmary' leidt tot expressief spel, met stijlvol growl-werk van Kleijn. 'Radio Days' is bepaald geen spectaculair album, maar biedt liefhebbers van een eigenzinnige kijk op de jazztraditie juist enorm veel om van te genieten.

Herman te Loo

Bezetting:

Gerard Kleijn (trompet), Guillermo Celano (gitaar).

Beluister het album hier:

<https://tinyurl.com/2y8dcb8k>

Bezetting Noah Haidu:

Noah Haidu (piano),
 Buster Williams (bas), Billy Hart (drums).

Beluister het album hier:

<https://tinyurl.com/3mvdft5>

STAN HARRISON
Some Poor Soul Has A Fire
Adhyâropa Records

Bezetting:

Elias Stemeseder (piano, una corda, synths),
 Stan Harrison (tenorsax, tweede gitaar, zang),
 Michael Gregory Jackson (gitaar),
 Kim Cass (bas),
 Steven Crammer (drums),
 + Sara Caswell, Erin Benim Mayland (viool),
 Carla Fabiani (altviool), Jessie Readon (cello).

Beluister het album hier:

<https://tinyurl.com/yc7mz56j>

**Bekijk hier de videoclip van
 'Twenty Seconds of Something':**

<https://tinyurl.com/bdez24p2>

Na het beluisteren van het album 'Some Poor Soul Has A Fire' was mijn eerste associatie bij de titel: dit gaat over saxofonist/componist Stan Harrison zelf. Er spreekt zoveel vuur en energie en inspiratie en dandrang uit deze muziek, dat de ziel hiervan en de ziel die er vorm aan móet geven inderdaad welhaast een 'arme' – in de betekenis van 'meelijwekkende' – ziel genoemd moet worden. Want hoe krijg je dit uit je hoofd, op papier en vervolgens uitgevoerd?! Overigens kun je de ziel die er met dezelfde aandacht naar moet luisteren ook wel 'arm' noemen, want het is niet niks; deze muziek vraagt al je aandacht en herbergt in de kleinste details de mooiste pareltjes. Dit is geen achtergrondmuziek.

Stan Harrison (1953, Philadelphia) heeft in zijn leven als tensesaxofonist in studio's en op tournees vooral meegespeeld met een indrukwekkend aantal zeer uiteenlopende 'grote namen', onder wie David Bowie, Bruce Springsteen, Diana Ross, Radiohead, Duran Duran, Mick Jagger, Talking Heads en Stevie Ray Vaughan. Hij luistert net zo makkelijk naar James Carter (jazz) als Elliott Carter (hedendaags klassiek). Harrison maakte eerder onder eigen naam albums in 2000 en 2007, maar 'Some Poor Soul Has A Fire' spant voorlopig de kroon. Alle nummers bruisen van energie en hollen van idee naar idee. Invloeden van gecomponeerde hedendaags klassiek zijn onmiskenbaar, maar er wordt ook geïmproviseerd. De nummers zijn zeer verschillend en het is moeilijk de rode lijnen te benoemen. Harrison zegt daar zelf over:

"Trying to describe music accurately is somewhere between difficult and impossible and I'd only end up misleading you." Alleen het titelnummer heeft een contemplatief en lyrisch middenstuk en het nummer 'They must be praying' begint ingetogen, maar heeft juist een ontsprekend middenstuk. Het zijn de zeldzame rustpunten op dit album en dat zou wat mij betreft het enige kritiekpuntje zijn: de muziek dendert met veel energie voort en vraagt veel aandacht van de luisteraar. Maar de ideeënrijkdom is enorm en zoals gezegd, in ieder hoekje en gaatje van de composities zijn prachtige muzikale vondsten verstopt. De basisband bestaat uit slechts vier musici (piano, bas, drums, sax) onder wie Harrison zelf, maar klinkt soms als een volledig orkest. Op twee nummers speelt een gitarist mee en het nummer 'It's time to put the dog to bed' (de titels van de nummers zijn intrigerend en humoristisch) wordt ondersteund door een strijkkwartet. Het lijkt wel alsof Harrison al die jaren in studio's en op reis met grote artiesten ideeën heeft opgezoegen, in zijn brein heeft laten borrelen en nu in korte tijd in de muziek die dat oplevert, samen met een paar fantastische muzikanten, eruit heeft geperst. Hij zegt zelf dat deze muziek de catharsis is van een proces dat al heel lang aan de gang is in zijn hoofd. De eerste erupties daarvan zijn overigens al zichtbaar in een aantal heel korte muzikale videoclips die hij tijdens de coronalockdowns op YouTube zette onder de titel: 'Twenty Seconds of Something' (zie de link in de kolom hiernaast). Voorwaar een intrigerende nieuwe jazzcomponist aan het firmament. **Jaap Lampe**

KUHN FU
Katastrofik Kink Machine
 Berthold Records

Het hoesje van het nieuwe album van Kuhn Fu maakt meteen al duidelijk waar de band staat. De cartoonachtige verbeelding van de titel, 'Katastrofik Kink Machine', is lekker brutaal, in-your-face en tegelijk grappig. En dat is een aardige samenvatting van de muziek die gitarist Christian Achim Kühn voor zijn band schrijft. Met 'Waffle house', de opener, valt hij meteen met de deur in huis. Een vriendelijk, fraai blazersarrangement trekt je naar binnen, maar dan breekt meteen de pleuris uit. Een stevige rockgroove met de knorrende baritonsax van Sofia Salvo leidt naar straffe staccato-passages met veel tempo- en maatwisselingen. Daarbinnen is de scheurende tenorsax van John Dikeman nog immer een machtig wapen. De twaalf minuten lange compositie blijft boeien, en zet meteen de toon voor de rest van de plaat. Daarin treffen we 'Grand false', een duister en unheimlich stuk dat doet denken aan twintigste-eeuwse gecomponeerde muziek, met een hoofdrol voor de altfluit van Frank Gratkowski. 'Die ID' is dan weer een progrock-liedje met over elkaar heen vallende blazers en 'Enigma' is haast lieflijk, met de fluit vooraan in het blazersarrangement. Die blazers zijn trouwens een sterk punt van Kuhn Fu, met een zwaartepunt aan de baskant met tenorsax, baritonsax en tweemaal basklarinet. Er gebeurt weer veel op deze nieuwe cd, en wie tegen het nodige ADHD-gevoel kan, heeft er een puike plaat aan, want het credo is 'never a dull moment'.

Herman te Loo

Bezetting:

Frank Gratkowski (altsax, klarinet, basklarinet, fluit, altfluit), John Dikeman (tenorsax), Sofia Salvo (baritonsax), Ziv Taubenfeld (basklarinet), Christian Achim Kühn (gitaar, composities), Esat Ekincioglu (bas), George Hadow (drums).

Luister hier naar tracks van het album:

<https://tinyurl.com/9w9cv9hf>

TRIO DE MAST
Windstil
 Eigen Beheer (www.pieterdemast.com)

De cd 'Windstil' is mijn eerste kennismaking met het Trio de Mast, een trio rond fluitist Pieter de Mast. Pieter de Mast is de laatste jaren vooral bekend van de groep Windstreken en ik heb om mijn geheugen op te frissen de cd 'Mundum Renovavit' er even bij gepakt. En wat me direct opviel was de prachtige lyrische toon van Pieter de Mast op fluit. Welnu, die fraaie toon op fluit is ook op zijn cd 'Windstil' volop aanwezig. Twaalf eigen stukken plus een bonus van twee live gespeelde nummers krijgt u op deze rijkge vulde cd. De triobezetting geeft veel ruimte voor interactie en dat begint direct al in het openingsnummer '17' met percussionist Modar Salama, die er bovenop zit. Het openingsnummer is wel een 'uitbuitertje' in de zin van tempo en staccatomelodie, want in de rest van de nummers voert lyriek de boventoon. Naast Modar Salama speelt Sebastiaan van Delft (ook een prominent lid van Windstreken) een belangrijke rol in het trio, zowel op piano, maar ook op harmonium, of iets wat net zo sfeervol klinkt. Op fluit is Pieter de Mast een meester, maar in zijn handen krijgt zelfs de sopraansax een rijke, volle klank. Voor het schrijven van de nieuwe nummers hanteerde Pieter een nieuwe formule. Hij gaf zich twee uur en dan moest het nummer op papier staan. En zie daar het resultaat; klinkend en gevarieerd. Een aantal stukken is al in 2020 opgenomen in de Power Sound Studio's en de andere in 2024 bij Lucas Meijer in Leiden, de standplaats van Pieter de Mast. Vanuit zijn thuishaven zijn ook de twee sfeervolle live gespeelde bonusnummers, die op het podium van Hot House Jazz Leiden het licht zagen. De wiegende ballad 'Old soul' krijgt u hierdoor twee keer. Twee keer anders, en twee keer mooi.

Sjoerd van Aelst

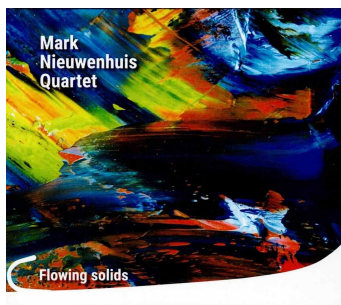
Bezetting:

Pieter de Mast (fluit, sopraansax), Sebastiaan van Delft (piano, fender rhodes), Modar Salama (percussie).

Bekijk hier een video over het album:

<https://tinyurl.com/32jn5cme>

MARK NIEUWENHUIS QUARTET
Flowing Solids
 Eigen Beheer

Hoestekstlezers zullen de naam van Mark Nieuwenhuis vaker zijn tegengekomen als geluidstechnicus of producer. Dat hij ook een gedreven en lyrisch trompettist is, is ondanks een tweetal albums (zijn titelloze debuut-cd uit 2014 en 'Moves' uit 2018) wat onder de radar gebleven. Met het korte album 'Flowing Solids' komt daar misschien wel verandering in. Want met zijn goed ingespeelde kwartet brengt hij een eigen geluid in de Nederlandse jazz. Wat namelijk opvalt aan zijn trompetspel, zijn de Arabisch aandoende toonbuigingen, zoals we die kennen van Ibrahim Maalouf. Ze staan hem ten dienste bij een expressief en helder verteld verhaal in de zeven stukken van eigen hand. Nieuwenhuis is daarbij wars van uiterlijk vertoon of holle virtuositeit. In het ritmisch sterke pianospel van Thijmen Schoute, de melodieuze basgitaar van Kay Ramati en het soepele en speelse drumwerk van Remco Menting (die we nog kennen van Kapok) heeft hij perfecte partners om zijn aansprekende composities vlees op de botten te geven. Van het melancholieke 'Blue night' (dat halverwege in intensiteit toeneemt en het stuk nog spannender maakt) en de prachtige ballad 'LBE' tot het funky '5' en het dansbare 'Acadia' laat de groep een breed scala aan sferen horen. Dat doet je na het krappe halfuurtje dat het album duurt, absoluut verlangen naar meer.

Herman te Loo

Bezetting:

Mark Nieuwenhuis (trompet, composities),
 Thijmen Schoute (piano),
 Kay Ramati (basgitaar),
 Remco Menting (drums).

Beluister het album hier:

<https://tinyurl.com/4tbs7bj5>

ERIC PAN
Travel Poems
 falling sea records (fallingsea.com)

Muziek voor op reis, zo kan je het driedubbel dikke album van Eric Pan wel duiden. 'Travel Poems' is een wel heel bijzonder project van de in Taiwan geboren pianist Eric Pan. Vanaf de kleutertijd is Pan op reis. En hij heeft van het reisgevoel zijn muziek gemaakt. 27 door hem zelf gecomponeerde stukken staan er op dit album met drie cd's. Veel van de stukken zijn ergens op de wereld, op locatie opgenomen. Soms op een mooie vleugel, soms op een valse piano in een kroeg. Er zijn ook stukken met medemuzikanten. Deze nummers zijn opgenomen in studio's in Berlijn en New York. Tussen de nummers door klinken er omgevingsgeluiden. Soms zijn deze onverwacht anders, soms in de sfeer van de muziek. Het zijn deze 'soundscapes' die verrassende en onverwachte details aan de muziek geven en je soms even op het verkeerde been zetten. De grootste gemene deler van het album 'Travel Poems' is de sfeer van vage weemoed en ont-heemdheid; zo'n beetje als in de film 'Lost in Translation' van Sofia Coppola.

Tijdens de pandemische lockdown begon Eric Pan zijn muziek te ordenen en uit te brengen op cd. 'Travel Poems' deel één zag in 2020 het licht en twee jaar later deel twee, dat meteen de aandacht trok op Spotify. En dan is er nu de complete serie, inclusief deel drie. Het beluisteren van de stukken op 'Travel Poems' is een aparte ervaring. De muziek brengt je in een soort 'flow' waarbij de 'soundscapes' je soms een hint geven van tijd, ruimte en plaats. Soms is de muziek minimaal van opzet, maar er zitten ook rijke melodieën tussen en een enkele keer is er iets 'geleend' uit de grote klassieke catalogus.

Voor de gehele verzameling muzikale gedichtjes geldt dat je als luisteraar terechtkomt in een bubbel van rust en intensiteit en dat samen. Eric Pan houdt dat gevoel vast, het hele album lang en dat is in deze voortjakkende tijd een heel bijzondere ervaring.

Sjoerd van Aelst

Bezetting:

Eric Pan (piano, keyboards),
 Nir Sabag, Sebastian Chiriboga (drums),
 Hugo Reydet, Dean Torrey (bas).

Maak hier kennis met Eric Pan:

<https://ericpan.org/>

RONNY DECARLO
Fonque Nouveau
Zennez Records

Ronny Decarlo klinkt als de naam van een artiest, maar het is de naam van de band van de Nederlands/Colombiaanse gitarist Roenik Roa Espinosa. In 2023 won de band de Keep an Eye-prijs van de Amsterdamse Hogeschool voor de Kunsten en met het bedrag dat ze wonnen kon de cd 'Fonque Nouveau' met acht nummers worden opgenomen. Hoewel het maar acht nummers zijn, is het voor de luisteraar bepaald geen sinecure deze cd tot zich te nemen. Na de eerste keer luisteren, werd ik eerlijk gezegd een beetje wanhopig: wat moest ik hier in godsnaam over schrijven? Laat ik de titel 'Fonque Nouveau' maar vertalen als New Funk, maar daar kom ik er zeker niet mee. Ja, er zitten funk-elementen in, maar er zit nog zoveel meer in: filmmuziek (Ennio Morricone), EMD (electronic dance music), gamemuziek etc. De cd opent met het iets meer dan een minuut durende 'El Encuentro' dat begint met een soort oerwoudgetrommel, gevolgd door een zwaar aangezet, pathetisch thema en eindigt met een soort 'out of space'-geluiden. In het tweede nummer, 'Bienvenudo', wordt de luisteraar meteen op het verkeerde been gezet door een begin met opmaat, waardoor het even duurt voor je de tel te pakken hebt. En als je die eenmaal hebt, blijft het lastig de beat te volgen, omdat drummer Noah Bouwman een geniale 'groove' neerlegt. Bij het volgende 'NTRLD: Alleycats' kost het ook even moeite door het drumintro de beat te pakken te krijgen. Als dat eenmaal gelukt is, hoor je een mooi, zwevend, rustig thema met mooie brede akkoorden van toetsenist Matthijs Geerts. Zoals bij alle nummers op deze cd, ook hier een afwisseling tussen rustig en rauw, mooi en lelijk, film en funk, 'earth' en 'space', verstild in- en outtro, prachtige (gitaar)soli en verveemende elektronische effecten. Wat mij betreft twee kleine minpuntjes: de drums (vooral de hooggestemde snare) liggen wel erg voorin de opname en ik mis een keyboard-solo.

Waarschijnlijk heeft u het al begrepen: deze cd is niet te beschrijven. U moet er vooral naar gaan luisteren, want de vier jonge muzikanten (allen conservatorium gedaan) hebben een kwalitatief zeer hoogwaardige cd afgeleverd. Het kost misschien even moeite de sfeer te begrijpen, maar als dat bij de tweede, derde of vierde keer luisteren lukt, is het genieten geblazen. Dat ze het live ook kunnen, kunt u beluisteren in de opname van hun concert bij Vrije Geluiden van de VPRO uit juni 2023: <https://tinyurl.com/4j6nwvmx>. Doen, deze band moet je horen!

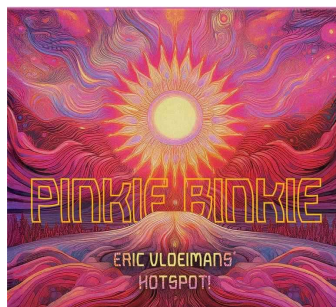
Gijs Ornée

Bezetting:

Ronny deCarlo (gitaar),
 Matthijs Geerts (keys en synths),
 Misha Voeykov (basgitaar),
 Noah Bouwman (drums).

Beluister het album hier:
<https://tinyurl.com/yxs3cm5t>

ERIC VLOEIMANS' HOTSPOT!
Pinkie Binkie
V-Flow Music

De muzikale kameleon Eric Vloeimans verschiet andermaal in een stevige jazzrock-kleur. Denk aan zijn groep Gatecrash uit de jaren 2007–2010. Wie door zijn discografie bladert ziet een onwaarschijnlijke waaier aan prachtige, maar heel verschillende muziek, met heel verschillende bezettingen. Mijn eerste connotatie bij Eric is toch vaak zijn fluisterzachte lyrische trompet, maar ik weet dat hij ook kan rocken. Heerlijk vond ik zijn Gatecrash, zeker toen hij daar ook een elektrische gitaar aan toevoegde, die zo mooi contrasteert met zijn eigen fluisteringen. Dat gebeurt nu weer volop in zijn nieuwe groep Eric Vloeimans' HOTSPOT! met dit keer op gitaar de virtuoze Jérôme Hol. Op diverse elektrisch bassen horen we - de tevens prachtig zingende - Phaedra Kwant, ritmisch stuwend ondersteund door drummer Pascal Vermeer. Op een lekker klassiek klinkende Fender Rhodes speelt het jongste lid van de band, Sjoerd van Eijck. Van Eijck hoorde als tiener aan de hand van zijn vader Gatecrash, met toen Jeroen van Vliet op toetsen, en dat was voor hem de definitieve duw richting een bestaan als jazzpianist. Deze prachtige 'liner notes' hoor ik uit de eerste hand van Vloeimans zelf tijdens een opwindend concert in Phil Haarlem. Vloeimans is zich goed bewust van het feit dat er wellicht veel publiek in de zaal zit dat hem vooral kent van zijn fluisterende trompet. "Spelen we hard genoeg?", vraagt hij plagend aan het aanvankelijk wat rustige grijze publiek in Haarlem. Maar de stevige funky jazzrock overtuigt van zichzelf en bij de toegift staat het publiek enthousiast mee te deinen en te klappen. Die geweldige livesfeer is ook gevangen op de dubbel-cd, want alle muziek is live opgenomen op de betere jazzpodia in Nederland. Jérôme Hol is een geweldige aanwinst met zijn heerlijke als een 'ouderwetse' elektrische gitaar klinkende knetterende solo's. En Eric is zijn fijne ontspannen zelf. Muziek waar je niet bij stil kunt zitten en vrolijk van wordt!

Jaap Lampe

Bezetting:

Eric Vloeimans (trompet, effecten),
 Jérôme Hol (gitaar, effecten),
 Sjoerd van Eijck (Fender Rhodes, keyboards),
 Phaedra Kwant (bas, zang), Pascal Vermeer (drums).

Maak hier kennis met HOTSPOT!:
<https://www.youtube.com/watch?v=ugvyfGT3xlq>

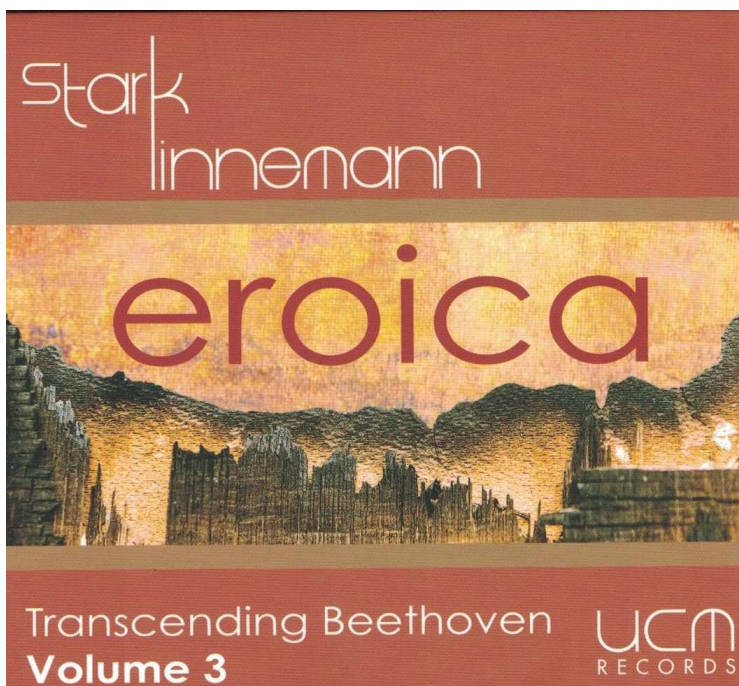
STARKLINNEMAN
Transcending Beethoven/Eroica
Universal Crossover Music

Pianist Paul Stark en drummer Jonas Linnemann werken samen onder de naam StarkLinnemann. Met hun project 'Universal Crossover Music' hebben zij in de loop der jaren een aantal klassieke meesterwerken bewerkt en uitgevoerd in een hedendaags, op jazz gebaseerd idioom. Zo passeerden werken van Chopin, Liszt, Moessorgski en Beethoven reeds de revue.

Dit keer gaat het om de Derde Symfonie van Ludwig van Beethoven –'Eroica'– uit 1805, enkele jaren na de Franse Revolutie. Aanvankelijk was deze symfonie opgedragen aan Napoleon, maar toen Beethoven vernam dat deze zich tot keizer had gekroond en alleenheerser was geworden, verscheurde hij de titelpagina met het eerbetoon. Gelukkig heeft hij de rest van de partituur niet vernietigd, zodat de 'Eroica' nog steeds regelmatig kan worden uitgevoerd en StarkLinnemann er hun eigen her-gecomponeerde versie van hebben kunnen maken.

Ze zijn niet de enigen die klassiek werk in een jazzjasje gieten. Als jazzmusici zich met klassiek repertoire bezighouden, kan dit op verschillende manieren. In een 'minimalistische' aanpak volstaat men ermee slechts een hoofdmelodie als uitgangspunt te nemen en over de bijbehorende akkoorden te improviseren, net zoals men dit over een song van Gershwin of Cole Porter pleegt te doen. Op zich is daar niets op tegen; het jazz-repertoire wordt zo verrijkt met een nieuw 'liedje'. (Een voorbeeld is te vinden op een album van de Amerikaanse pianist David Chesky, zie Jazzflits 393). Men kan het zich ook wat minder gemakkelijk maken door het originele materiaal wat diepgaander te bestuderen om diverse muzikale elementen daaruit in een nieuw arrangement bijeen te brengen. Niet volstaan met het oppikken van een motief of thema, maar het gehele werk als uitgangspunt nemen voor de constructie van een jazzversie. Echt uitdagend wordt het als men een complete meerdelige symfonie ter hand neemt, zoals StarkLinnemann op dit album. Alleen al daarom: 'chapeau' voor deze productie.

[vervolg op de volgende pagina...](#)

Alle vier delen van de 'Eroica' komen aan de orde en de tijdsduur wordt opgerekt tot ruim 68 minuten, flink langer dan het origineel dat doorgaans ongeveer 52 minuten beslaat.

De arrangementen worden uitgevoerd door een ensemble waarvan, naast Stark en Linnemann, saxofonist en klarinettist Iman Spaargaren, trombonist Anton Bolarskikh en bassist Maciej Domaradzki deel uitmaken. Allemaal musici aan wie deze pittige klus duidelijk is toevertrouwd.

Het eerste deel opent met een rockend drumpatroon in driekwartsmaat, waarna het hoofdthema volgt. Een lange solo op tenorsax, met veel energie, wordt ondersteund door druk drumwerk en een reeks ritmisch geplaatste pianoakkoorden. Daarna volgen er weer gearrangeerde passages, in een afwisselende dynamiek (hard en zacht).

Een basimprovisatie aan het begin van het tweede deel brengt ons naar de door Beethoven als 'Marcia funèbre' aangeduide muziek. Het sombere thema in c mineur wordt door klarinet en trombone gespeeld, over een bolero-ritme. Na een passage in majeur keert men terug naar c mineur en volgt een pianosolo die goed in de sfeer van dit gedeelte past. Ook hier is de dynamiek afwisselend en een tijdelijke verandering in 'groove' naar een bluesy 12/8-feel maakt dat dit deel in feite het muzikale hoogtepunt van het album vormt.

In het derde deel worden Beethovens motieven in een snelle 7/8-maat uitgevoerd en in het vierde deel zijn de uitgebreide solo's op piano, trombone en klarinet ingebed in een goed uitgewerkt arrangement.

Het door StarkLinnemann uitgesproken credo - de muzikale kern van een werk herkenbaar laten en daar creatieve ritmes en moderne harmonieën aan toevoegen - wordt op dit album ruimschoots waargemaakt. Beethovens symfonie blijkt de basis te zijn van een overtuigende jazzversie die staat als een huis.

Ruud Bergamin

Bezetting:

Iman Spaargaren (sax, klarinet)
 Anton Bolarskikh (trombone),
 Maciej Domaradzki (bas),
 Paul Stark (piano), Jonas Linnemann (drums).

VARIA

Boekpresentatie 'George Jazzcafé'

Op 24 november presenteert Pieter Bierhaus in Rembrandt (Arnhem) zijn boek 'George Jazzcafé' (om 16.00 uur). Dit Arnhemse café bood tussen 1974 en 1996 een podium aan tal van jazzmusici, onder wie Amerikaanse grootheden als trompettist Chet Baker, drummer Art Blakey en saxofonist Dexter Gordon. Aansluitend aan de presentatie, om 17.30 uur, geven Lucas Santana (sax), Tijs Klaassen (bas) en Joost Patocka (drums) een concert.

Archie Shepp speelde in 1994 in George Jazzcafé ter viering van het twintigjarig bestaan.

Voor het boek interviewde Bierhaus een uiteenlopende groep mensen die betrokken waren bij het café, zoals familieleden van eigenaar George Inge, onder wie zijn zoon Orlando, musici die er speelden, en stamgasten van George Jazzcafé. Zondagmiddag waren daar concerten; dinsdagavond jamsessies en op zaterdagmorgen repetities. Doorde-weeks zaten er scholieren, jazzliefhebbers en andere cafégangsters. Ook vertelt Bierhaus hoe beroemde jazzmusici hun weg vonden naar George – dat liep niet via een Amerikaanse neef van de eigenaar – en hoe dat financieel allemaal werd rondgebreid. Het boek is een uitgave van de Arnhemse uitgeverij Parkstraat.

Heeft u jazznieuws?

Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

FESTIVALS

Kristina Fuchs is te gast op het festival Stranger Than Paranoia. (Persfoto)

JAZZ EN ROUTE

In en om het Koninklijk Kwartier, Den Haag

13 en 14 december 2024

(<https://jazzenroute.com/>)

Tijdens het festival Jazz en Route wordt de Jerry van Rooyen Award 2024 uitgereikt.

STRANGER THAN PARANOIA

Bimhuis, Amsterdam

19 en 20 december 2024

Paradox, Tilburg

21 tot en met 24 december 2024

(<https://tinyurl.com/2raf5j84>)

Met onder anderen: Paul van Kemenade/Stevko Busch/Erik Truffaz/Krzysztof Kobylinski, Paul van Kemenade Classic Quintet (Bimhuis), Paul van Kemenade Classic Quintet & special guests from South Africa, Duo Stevko Busch/Paul van Kemenade, Duo Han Bennink/Ernst Reijseger, Leonidas Šinkarenka Quintet, Trio Langenhuisen/Wirken/Van Kemenade, Duo Jeroen van Vliet/**Kristina Fuchs**, Duo Eric van der Westen/Aron Raams (Tilburg).

Tijdens de 32ste editie van het festival Stranger than Paranoia zet initiator en saxofonist Paul van Kemenade op 24 december in Tilburg een punt achter zijn muzikale loopbaan.

De beste jazz van Bandcamp

Maandelijks maakt het muziekplatform Bandcamp een overzicht van de 'beste jazz'. Het is een heerlijke bron van nieuwe jazz, zegt onze medewerker Jaap Lampe. Hij beveelt het overzicht van harte bij u aan. Dit is de link naar de beste jazz van de afgelopen maanden: <https://daily.bandcamp.com/best-jazz>.

De Nieuwe Kamer zoekt sponsors

Het Haagse Podium De Nieuwe Kamer krijgt de komende twee jaar geen subsidie van de gemeente Den Haag meer. Alhoewel de aanvraag aan de criteria voldeed is er geen budget beschikbaar voor het jazzpodium. De afgelopen zes jaar werd wel subsidie ontvangen en konden jaarlijks een zeventigtal concerten op vijf Haagse podia worden georganiseerd. Het bestuur gaat op zoek naar bedrijven met een 'warm hart' voor de lokale jazz om als sponsor het gat in de exploitatie te vullen, zodat de concerten de komende jaren kunnen doorgaan.

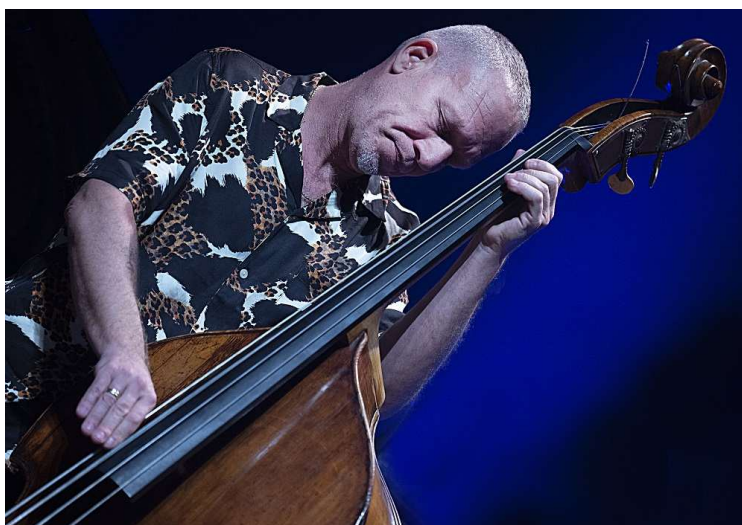
Lieven Cambré leidt de FBBB.
(Foto: Johan Vanstraelen)

Frits Bayens Bigband speelt 'The Music of Chick Corea'

Onder leiding van Lieven Cambré speelt de Frits Bayens Bigband (FBBB) op 17 november in Oosterhout het programma 'The Music of Chick Corea'. Pianist Matthijs Giesberts kruipt voor de gelegenheid in de huid van Corea. De FBBB werd opgericht in 1975 en ontwikkelde zich onder leider Frits Bayens tot een bigband van professioneel niveau. De band is samengesteld uit zeer ervaren muzikanten met een grote liefde voor jazz. Na 45 jaar nam in 2020 Jasper Staps de leiding van Frits Bayens over. Staps zette hier dit jaar een punt achter vanwege drukke werkzaamheden. Thans werkt de FBBB op projectbasis met gastdirigenten. Saxofonist Lieven Cambré is de eerste. Het eerbetoon aan pianist Chick Corea start om 11.00 uur in Theater de Bussel.

JAZZ IN BEELD

AVISHAI COHEN TRIO

Op 31 oktober deed het trio van bassist Avishai Cohen Heist-op-den-Berg aan. Een concert dat mede georganiseerd werd door de plaatselijke Hnita Jazz Club, maar vanwege de te verwachten belangstelling plaatsvond in Cultureel centrum Zwaneberg. Cohen bracht twee aanstormende talenten mee als begeleider: Roni Kaspi op drums en Guy Moskvich op piano. **Jean Schoubs** was erbij en maakte de foto's op deze pagina.

De keuze van John Scofield: zijn favoriete tien eigen stukken

Deze maand is het vijftig jaar geleden dat gitarist John Scofield zijn eerste album opnam. Er zouden er nog zo'n honderd volgen als (bege)leider. De Amerikaanse omroep NPR vroeg hem tien favoriete 'tracks' te kiezen voor het programma 'Jazz Night in America'. Om dat behapbaar te maken beperkte hij zich tot zijn albums als leider. Deze stukken rolden uiteindelijk uit de bus (het zijn eigen composities, tenzij anders vermeld):

Blue matter

album 'Blue Matter' (1986)

Eiderdown (Steve Swallow)

album 'Swallow Tales' (2020)

Hottentot

album 'A Go Go' (1998)

Away with words

album 'Quiet' (1996)

Since you asked

album 'Time On My Hands' (1990)

Just don't want to be lonely

(Barrett, Eli, Freeman)

album 'Überjam Deux' (2013)

I don't need no doctor

(Armstead, Ashford, Simpson)

album 'That's What I Say: John Scofield Plays the Music of Ray Charles' (2005)

Honest I do

album 'Grace Under Pressure' (1992)

Mrs. Scofield's waltz

album 'Works For Me' (2001)

I'm so lonesome I could cry

(Hank Williams)

album 'Country For Old Men' (2016)

Download Scofields keuze hier:

<https://tinyurl.com/358efjhz>

JAZZ IN BEELD (zie hiernaast)

Op 19 oktober trad gitarist Teis Semey op bij Hot House Jazz Leiden. Semey staat bekend als de 'bad boy of jazz'. De Nederlands-Deense gitarist liet bij Hot House veel stukken horen van zijn nieuwe album 'En Masse'. Daarvoor had hij bassist Jort Terwijn, tenorist Jesse Schilderink, altiste Alice Leggett (zij verving José Soares) en drummer Ludvig Søndergaard (hij viel in voor Sun-Mi Hong) meegenomen. Tussen de stukken in liet Semey verbindende 'field recordings' horen: opnames gemaakt op straat, in de vrije natuur, maar ook in de supermarkt. Een mooie tegenstelling met de punk-noise, de uitbarstingen en de grillige overgangen in de muziek. Al met al slaagde Teis Semey er ruim in de spanningsboog tot het einde strak te houden.

Foto's en tekst: Marcel Schikhof

Van boven naar beneden: Alice Leggett, Teis Semey en Ludvig Søndergaard. (Foto's: Marcel Schikhof)

OVERLEDEN

Eli Newberger, 24 oktober 2024 (83)

Tubabespeler. Verdeelde zijn tijd over de muziek en kindergeneeskunde. Was jarenlang lid van de New Black Eagle Jazz-band, waarin de Nederlandse emigrant Pam Pameijer de drums beroerde.

Claire Daly, 22 oktober 2024 (66)

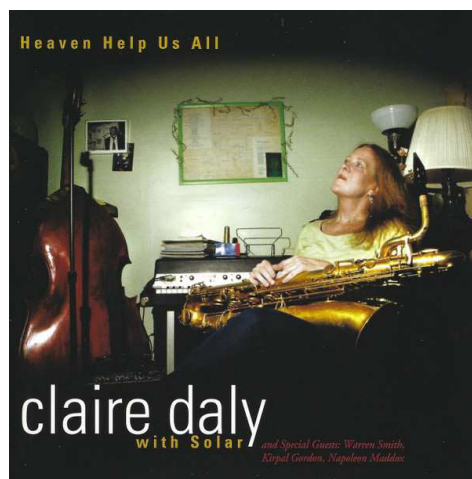
Saxofoniste. Was onder andere lid van het DIVA jazzorkest, alleen bestaande uit vrouwen. Zette zich in voor ander-mans projecten, specialiseerde zich sinds de jaren 80 op de bariton. Had een eigen kwartet, waarvan haar laatste opname die was met als gast een oude kennis, tenorist George Garzone.

Barbara Dane, 20 oktober 2024 (97)

Zangeres. Gestimuleerd door Louis Armstrong, waarna televisie-optredens volgden en platen op het grensvlak van blues en trad-jazz. Sinds de jaren zestig kregen haar activiteiten hoe langer hoe meer een politieke lading.

Doug Sides, 10 oktober 2024 (82)

Drummer. Studeerde bij Alan Dawson, werkte met tenoristen Teddy Edwards, Johnny Griffin, Curtis Amy en Harold Land. Tourde door Zuid-Afrika, Canada en Europa, waar hij bleef hangen. Woonde vanaf eind jaren tachtig in Nederland, Frankrijk en op het laatst in Engeland.

Claire Daly op een platenhoes.

Takeshi Inomata, 4 oktober 2024 (88)

Japanse drummer. Leidde verscheidene groepen, studeerde in de VS bij Alan Dawson en gaf zijn kennis op zijn beurt weer door aan zijn landgenoten. In 1994 lid van de Japanese All Stars met optreden in Carnegie Hall in New York.
[vervolg in de rechterkolom...](#)

Doug Sides in 2021 in de Londense jazzclub Ronnie Scott's. Hij overleed op 10 oktober. (Foto: Daniel Cano Amaro)

Terje Bjørklund, 3 oktober 2024 (79)

Noorse pianist, ontwikkelde zich vanaf 1980 als componist van klassieke stukken. Verbonden aan het conservatorium van Trondheim. Representatief is een dubbel-cd, *The Wedding*, op *Reflect*, met op de ene cd eigen composities, in 2009 uitgevoerd door een kamerorkest met solisten en op de tweede stukken door diverse groepen jazzmusici uit de periode 1972-1982.

Stephan Wittwer, 18 september 2024 (71)

Zwitserse gitarist. Onderzocht de speelmogelijkheden met behulp van elektronica. Contacten met trombonist Radu Malfatti, rietblazers Werner Lüdi en Rüdiger Carl. Experimenteerde met zijn eigen groep Sludge in diverse samenstellingen.

Jimmie Smith, 17 september 2024 (86)

Veelgevraagde drummer in het swing en hard bop-milieu: speelde met organisten (onder anderen Jimmy Smith!), gitaristen (onder anderen Howard Roberts), vibrafonisten (onder anderen Terry Gibbs), saxofonist Benny Carter, trompettist Harry Edison, altist Sonny Criss, enz. enz.

jjm

BERICHT

B&W Groningen vindt Swingin' Groningen niet subsidiabel

Burgemeester en wethouders van de stad Groningen hebben de gemeenteraad voorgesteld om het jaarlijkse festival *Swingin' Groningen* geen subsidie meer te geven omdat het 'bedrijfsmatig niet gezond' is. Ook de provincie Groningen wil in de jaren 2025-2028 niet langer de portemonnee voor het festival trekken. De organisatie had om jaarlijks 75.000 euro gevraagd. Het Stageband Jazz Orchestra krijgt in het voorstel ook geen subsidie van de gemeente (gevraagd 16.300 euro). Wel is het Noordpool Orkest tot en met 2028 voor een bedrag van jaarlijks 40.000 euro opgenomen. Het definitieve besluit over de voorgestelde subsidieverdeling neemt de Groningse gemeenteraad op 20 november.

DISCOGRAFISCHE NOTITIES

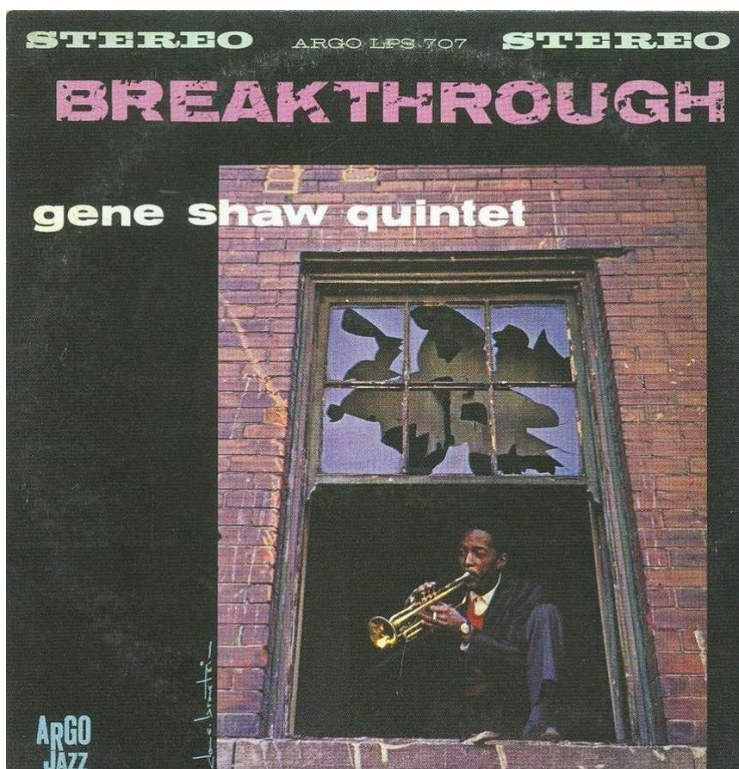
GENE SHAW (1926–1973)

Clarence Eugene Shaw was een zwarte Amerikaanse trompettist. Hoewel hij meespeelt op een zestal platen – drie onder eigen naam en drie met bassist Charles Mingus (zie pagina 18) – is niet veel bekend over zijn leven. Alan Westby van de Los Angeles Openbare Bibliotheek vond voor mij Shaws zoon Lion. Hij schreef me: "It seems my father accomplished a lot within a very short period of time. A flash in the pan if you will." De spijker op de kop. Inderdaad kenmerken eenmalige korte successen de loopbaan van Gene Shaw.

Clarence Eugene Shaw werd op 16 juni **1926** geboren in Detroit. Zijn vader Clarence 'Robin' Shaw Sr. had dezelfde naam. Zijn moeder was Indianola 'Inda' Roy, rond 1903 geboren in Mississippi. Ze waren op 28 september 1925 getrouwd in Palmyra, Missouri. Clarence Sr. stierf al voor 1930. De latere muzikant was dus vroeg weeskind. In de jaren dertig tot vijftig van de vorige eeuw woonde Junior met zijn moeder onder hetzelfde dak, samen met oom John en tante Mary Franklin. In de volkstelling van 1940 staat zijn moeder Inda genoemd als weduwe wonend met haar zoon Clarence in het gezin van haar broer Isador in Detroit.

Gene Shaw leert op zijn vierde piano spelen en op zijn zesde trombone. Hij studeert twee jaar klassieke piano. Op zijn 18de werkte Shaw in een plaatselijke kruidenierswinkel.

Volgens zijn militair oproepingsbevel van 16 juni **1944** woonde hij toen bij Mrs. Inda Shaw in 250 Hendrie Street, Wayne County, Detroit. Hij werd ingelijfd op 21 december 1944 en zwaaide af op 18 maart 1946. Tijdens zijn legerdienst kreeg hij een ongeluk waarvan hij in het militair hospitaal in Detroit herstelde. Gene diende in de U.S. Armed Forces in de Tweede Wereldoorlog en in de Koreaanse Oorlog (1950-1953). Voor zijn bijdrage werd hij beloond met militaire ere-tokens (Arjo Eijgelsheim, stafid van het Team TracesOfWar, heeft Shaw en zijn medailles vermeld op de website <https://tinyurl.com/2turad9p>).
vervolg in de rechterkolom...

Een van de zeldzame foto's van Gene Shaw op de hoes van 'Breakthrough', zijn eerste album onder eigen naam.

Toen Shaw op de radio een versie van 'Hot House' van Dizzy Gillespie hoorde, dacht hij: 'Dat kan ik even goed, zo niet beter'. Het is een bebop standard uit 1945 van pianist Tadd Dameron (1917-1965). Wellicht hoorde Shaw Gillespie's versie uit Town Hall, New York van 22 juni 1945.

Rond **1946** greep Shaw terug naar een trompet die hij gekocht had in de Filippijnen. Na drie weken kreeg hij een 'gig' in de Hut Bar in Detroit. Hij stak veel op van stadsgenoot-trompettist Little John Wilson. Maar toen Shaw hoorde over de akkoorden die Gillespie gebruikte verliet hij de Hut Bar. Hij dacht dat hij dat allemaal niet zou kunnen en besluit zijn kennis over harmonie, theorie, compositie en arrangeren te vervolmaken aan het DIMA (Detroit Institute of Music Arts). Bijkomend studeert hij bij pianist Barry Harris (1929-2021), ook een Detroiter. (Harris gaf tussen 1989 en 1998 pianoworkshops in het Conservatorium in Den Haag. Pianist Frans Elsen (1934-2011) kon er enkele filmen. Bekijk ze hier: https://www.franselsen.com/?page_id=32)

Shaw speelt in Detroit twee weken met saxofonist Lester Young (1909-1959). Andere collega's met wie Shaw meespeelt hebben allemaal Detroit-relaties: de saxofonisten Wardell Gray (1921-1955), Lucky Thompson (1923-2005), Yusef Lateef (William Evans) (1920-2013), gitarist Kenny Burrell (*1931, nog steeds onder de levenden) en pianist Tommy Flanagan (1930-2001). In **1956** verhuist Shaw naar New York waar hij bassist Charles Mingus ontmoet. In **1957** wordt hij opgenomen in Mingus' Jazz Workshop. Mingus testte musici die direct konden reageren op een nieuw muzikaal idee. Na een dispuut met de superstrengere Mingus vernietigt Shaw zijn instrument en stopt met muziek spelen. Het zat zo: op 1 oktober 1957 werd het Modern Jazz Symposium opgenomen met op enkele nummers Bill Hardman (1933-1990) als vervanger van Shaw. Er moesten nog twee nummers opgenomen worden. Shaw wilde telefonisch afzeggen
vervolg op de volgende pagina linksboven...

vanwege een verkoudheid, maar kon Mingus niet bereiken. Mingus belde zelf: 'Waar blijf je? Trying to ruin the record date? I'm going to have some cats kill you!'. Later op de dag belt Mingus' vrouw Celia naar Shaw om uit te leggen dat Charles de telefoonhoorn niet goed had ingehaakt. 'Oh Clarence, you know I didn't mean any of those things I said'. Zegt Shaw: 'Mingus, I have had it. I'm finished!'. Nadat Shaw Mingus verliet in 1957 speelde hij niet meer tot in juni 1962, toen het vijf jaar oude 'Tijuana Moods' werd uitgebracht.

De hoes van Tijuana Moods.

In **1959** kwam Shaw met zijn familie in Chicago wonen en vond er een vaste woonplaats. In de zomer van **1962** vormt Shaw een kwintet op aanmoediging van Ralph Bass, A & R-man bij Chess Records. In **1963** vermeldt Down Beat's 'Jazz Critics Poll' Shaw als trompettist 'deserving of wider recognition'. Hetzelfde jaar speelde Shaw's kwintet in Chicago's Sutherland Lounge om de achtste verjaardag van Charlie Parker's overlijden te herdenken. Die stierf op 12 maart 1955 in de suite van barones Panonica de Koenigswater in het Stanhope Hotel in New York.

Terzijde: zonder Shaw debuteerde Mingus in Europa op 13 juli 1960 tijdens het festival in Antibes Juan-les-Pins. Hij had Ted Curson, Eric Dolphy, Booker Ervin, Bud Powell en Dannie Richmond uitgenodigd. Het Trio Pim Jacobs met Ruud Jacobs en Wim Overgaauw plus Rita Reys kreeg daar toen een Ereprijs. Sindsdien was Rita 'Europe's First Lady of Jazz'. Op 30 september 1960 hertrouwde Rita Reys met Pim Jacobs. Haar eerste man drummer Wessel Icken (1923-1957) was pas 33 toen hij stierf aan een hersenbloeding.
vervolg in de rechterkolom...

Even iets over het privéleven van Clarence Shaw. Op zijn debuutplaat 'Break Through' speelt hij zijn compositie 'Marj' voor zijn vrouw Marjorie Belle Wilson uit Owensboro, Kentucky, geboren 15 augustus 1928, overleden in San Diego, CA in 1975. Marjorie was een witte vrouw. Het gemengd koppel had met racisme te maken. Uiteindelijk strandde het huwelijk in de turbulente rassenproblemen in de jaren vijftig en zestig van de vorige eeuw. Waar en wanneer Shaw met Marj trouwde zoek ik nog. Ze kregen twee kinderen: Keven Jean Shaw en dochter Stacey Leah Shaw, deze laatste geboren in New York op 10 juli 1959. In die periode lanceerde Shaw zijn nightclub en school voor hypnotisme, de Olde East Inn in South Side Chicago, Stony Island Avenue. Zijn kwintet was het huisorkest van zijn nightclub. Maar in 1964 was hij er al weg. Ook toen liep het minder goed in het huwelijk, beiden gingen steeds meer hun eigen weg.

Beluister hier het nummer 'Marj':

<https://tinyurl.com/mr2et89y>

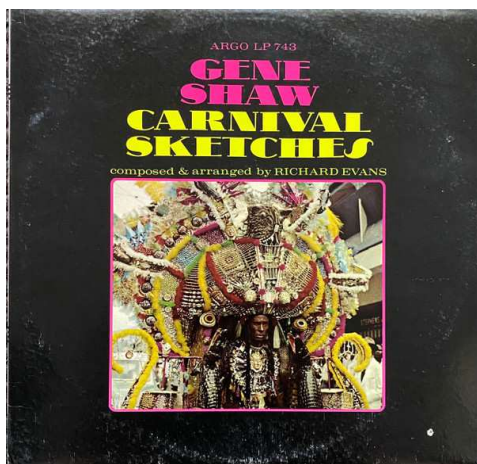
Shaw verhuisde naar Californië. In 1971 ontmoet hij in Santa Monica zijn vriendin. Haar naam was Lisa Susan Menzies, geboren in Los Angeles op 23 juni 1947. Ze was al eens een jaar getrouwd van 1970-1971 met William M. Reid (°1918). Op 14 maart 1973 wordt uit deze relatie zijn zoon Lion geboren. Lion Shaw woont nu in Mableton, Atlanta, Georgia en handelt in onroerend goed. Clarence's laatste vriendin Lisa zorgde zijn laatste levensjaren goed voor hem. Gene Shaw leed aan longkanker, maar hij weigerde geneesmiddelen te nemen. Shaw overleed thuis op 17 augustus 1973. Hij werd gecremeerd, er is geen graf. Toen Lion dertien jaar oud was strooide hij zijn vaders as uit in de Stille Oceaan. Na zijn dood trouwde Lisa in Nevada op 9 mei 1987 met Carlos Manuel Corletto. Vandaar haar latere naam Lisa Corletto.

Pianist Joel Futterman (°1946) studeerde bij Shaw van 1964 tot 1966. 'Gene was a kind person and inspired me to take my talent to another level'. Tijdens een etentje bij Shaw ontmoette Futterman Charles Mingus (1922-1979) en trompettist Wilbur Harden (1924-1969). Shaw had niet zoveel tijd als lesgever. Toen Joel langs kwam was hij druk bezig aan het klussen aan zijn huis. Ook andere muzikanten kwamen bij hem. Ze deden ontspanningsoefeningen, dikwijls onder de hypnose waarin Shaw onderwees. Hij bezocht occulte boekwinkeltjes. In Down Beat van 30 januari 1964 schetst Don DeMicheal (1928-1982) een portret van de misschien prettig gestoorde Gene Shaw. Vooral over zijn bijzonder filosofisch gedachtegoed. De titel luidt: 'Shavian Philosophy'. Shaw aanbad het gedachtegoed van George Gurdjieff (+1949), volgens sommigen een fantast of zelfs een charlatan. Shaw had ook een Gurdjieff-muziekgroep waarvan Futterman twee jaar deel uitmaakte. Ik stel me voor dat de groep klonk als op de ECM 1888 'Chants, Hymns and Dances' (2003): <https://tinyurl.com/mpzxeejx>.

Down Beat van 23 september **1966** vertelt dat Gene Shaw een tienmansorkest op de been wilde brengen: 'Players Performances' met Chicago jazzmusici die de opvattingen van Mingus zouden voortzetten. Hij was op zoek naar een lokaal waar hij terecht kon met zijn orkest, zijn filosofieklas en voor de verkoop van zijn keramiek. Hij was zeer handig met zijn handen. Na zijn Argo-contract in 1964 werd hij timmerman, als kunstenaar in houtbewerking. Als zilversmid maakte hij juwelen. Vroege jaren zeventig had Shaw in Chicago een poppenwinkel. Zijn dochtertjes speelden in de winkel met de poppen die hij gemaakt had.
[vervolg op de volgende pagina linksboven...](#)

In **1968** bericht Downbeat over een concert van Shaw met Bobby Pierce op Hammondorgel en drummer Fred Stoll in Chicago's Hungry Eye aan de North Wells Street. John B. Littleler schrijft: "The trio played nearly three hours of continuous music, and Shaw demonstrated to be one of the outstanding trumpeters of his generation, one of only two or three to survive the hard bop era." In Los Angeles wordt Shaw gemeld in een trio met bassist Larry Gales (1936-1995).

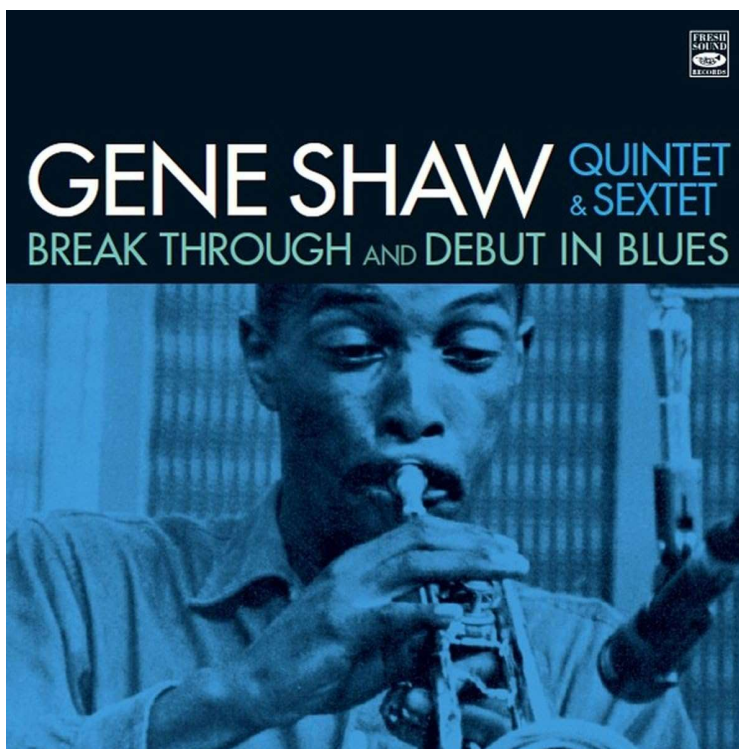
Shaw had Four Way-psychologie gestudeerd en met zijn vrouw gaf hij les over hypnotisme. Dokters, tandartsen, psychiaters waren klanten in zijn Greenwich Village schooltje. Shaw was jarenlang actief lid van The Gurdjieff Foundation of Illinois in Chicago, genoemd naar hun spirituele leider. Omwille van zijn filosofische opvattingen zou hij enkele keren de muzieksceen vaarwel zeggen. Vandaar dat Shaw wordt omschreven als een filosoof die diep nadacht over het leven, de muziek, de wereld en over zichzelf.

De hoes van Shaw's derde eigen album.

Eind jaren zestig was Shaw zo ontgoocheld dat hij voor twee jaar naar Panajachel in Guatemala verhuisde. Toen hij terugkwam verkaste hij direct naar Santa Monica. Daar werkt hij aan 'Jazz: The Artless Art – The Handbook for a Young Man'. Gene Shaw zorgde ervoor dat het manuscript als een compleet boek bij Lion terecht kwam. Die was pas vijf maanden toen zijn vader overleed. Lionel heeft het originele manuscript. Misschien laat hij het ooit publiceren.

Tijdens zijn leven deed Shaw niets om zijn rechten te beschermen, terwijl hij het niet breed had voor zijn kinderen. Het waren de muziekmedia die geld verdienden met hun vaders muziek...
[vervolg in de rechterkolom...](#)

Fresh Sound zette twee albums van Gene Shaw op een cd.

Beluister beide albums hier: <https://tinyurl.com/4vjpeex6>.

En dan nog dit:

In 1986 publiceerde Bob Weir in Cardiff, Wales een Clarence Gene Shaw Discography, acht pagina's.

In 2010 is Mingus' 'Blues and Roots' (4 februari 1959) heruitgegeven op cd. Toegevoegd zijn zeven nummers van september 1957 waarop Gene Shaw aanwezig is (Essential Jazz Classics 55474).

Beluister hier het album 'Carnival Sketches':

<https://tinyurl.com/yseta9m5>

Fresh Sound Records heeft een reeks Jazz Workshop Vinyl. JW-049 is 'Break Through' (1962) en JW-078 is 'Debut In Blues' (1963), alleen deze laatste is nog in de handel.

Ik luisterde enkele keren naar de cd Fresh Sound Records 926. Het zijn de Quintet- en Sextet opnamen van 11 oktober 1962 en 8 juli 1963, uitgebracht in 2017, mooi tekstboekje toegevoegd (zie de afbeelding hierboven).

In 'Jazz History Online' schrijft Thomas Cunniffe uitgebreid over 'Clarence Gene Shaw in Chicago'.

In Blogspot 'Sun Ship' van 10 januari 2013 verscheen het 'Gene Shaw Family Interview' met Leah Mondino, een dochter van Shaw. Interessant verhaal gepubliceerd met zeldzame foto's.

Erik Carrette

([zie ook de volgende pagina met het platenoverzicht van Shaw](#))

De auteur dankt Lion Shaw, Ashley Gray van Berklee School of Music, Joel Futterman, Alan Westby van de Los Angeles Openbare Bibliotheek en Leigh Clark van de New Jersey State Library voor de verstrekte informatie.

PS Neemt u eens tien minuten tijd voor 'Ysabel's table dance' van Mingus' 'Tijuana Moods': <https://tinyurl.com/5n8apcum>

Heeft u jazznieuws? Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

ANNEX: GENE SHAW'S EIGEN PLATEN

In 1955 werd in Chicago het platenlabel Argo opgericht als onderafdeling van Chess Records, in 1950 opgericht door de broers Phil en Leonard Chess. Leonard plukte Esmond Edwards weg bij Prestige Records in New York en overtuigde hem om naar Chicago te komen. In september 1962 begon hij bij Argo. Tussen 1962 en 1964 neemt Gene Shaw met enkele Chicago-musici drie Argo-platen op: 'Break Through' in 1962, 'Debut In Blues' in 1963 en 'Carnival Sketches' in 1964. Twee ervan met producer Esmond Edwards.

Zijn eerste Argo-lp (707) is het [Gene Shaw Quintet, 'Break Through', met Shaw \(trompet\), Sherman Morrison \(tenorsax\), James Taylor \(piano\), Sidney Robinson \(bas\), Bernard Martin \(drums\), opname 11 oktober 1962 in de Ter Mar Recording Studio, Chicago](#). Op de hoes een zeldzame foto van Shaw en de enige plaat waarop hij zijn naam voluit gebruikt. Met drie composities van Shaw, waaronder het nerveuze 'The thing', en 'Our tune', een compositie van de toen twintigjarige drummer Jack DeJohnette (°1942), wellicht de eerste keer dat één van zijn composities werd opgenomen. Diezelfde formatie trad op in Chicago's Selzer's Restaurant aan 3455 South Parkway, met drummer Steve McCall (1933-1989). Enkele jaren later toerde McCall in Nederland met het trio van Pim Jacobs.

Shaw had in die jaren een winkel in Greenwich Village. De Italiaanse maffia had een probleem met een buurman, ook winkelier. 's Nachts werden de ruiten bij Shaw ingegooid. Ze hadden zich vergist. Enkele dagen later kwam de maffia de ruiten vervangen met excuses voor de vergissing.

Shaw's tweede Argo-lp (726) heet ['Debut In Blues'](#). Het is het [Gene Shaw Sextet, met Shaw \(trompet\), Herb Wise \(trombone\), Jay Peters \(tenorsax\), James Taylor \(piano\), Sidney Robinson \(bas\), Gerald Donovan \(drums\), opname 8 juli 1963, in de Ter Mar Studio](#). Met de jazzstandard 'When sunny gets blue', populair gezongen door Johnny Mathis in september 1956. Donovan speelde drums bij saxofonist Gene Ammons, 'Live! In Chicago' met orgelist Eddie Buster op 29 augustus 1961 (OJC 395). Zijn eerste job was bij blueszanger Memphis Slim. Donovan ook gekend als Gerald [vervolg in de rechterkolom...](#)

Donovan en later als Ajaramu. Hij werd een actief lid bij het AACM (Association for the Advancement of Creative Musicians). De hoestekst citeert Freddie Webster (1916-1947) als Shaw's favoriete trompettist, een druggebruiker.

[De derde en laatste Argo-lp \(743\) is 'Carnival Sketches', telkens met een gewijzigd sextet in twee sessies, 11 mei en 17 juli 1964 in de Ter Mar Studio](#). Op verzoek van producer Edwards componeerde bassist Richard Evans (1932-2014) acht stukken voor deze plaat. Hij leverde een bijdrage aan de successen van Cadet Records in de jaren zestig, samen met Charles Stepney, de vibrafonist op dit carnaval. Evans was 26 jaar lang van 1985 tot 2012 docent aan Berklee's Professional Writing Division aan het Berklee College of Music in Massachusetts. In 1978 behaalde hij zijn bachelor in compositie bij de Governors State University.

GENE SHAW'S PLATEN MET CHARLES MINGUS

Sommige jazzfans kennen Shaw door zijn opnamen bij Charles Mingus. In 1957 was Mingus zeer actief in de studio. Zonder Shaw neemt Mingus 'The Clown' op voor Atlantic en voor Jubilee 'Mingus Three' met pianist Hampton Hawes en drummer Dannie Richmond. Mingus doet een beroep op Shaw voor zijn 'Tijuana Moods', 'East Coasting' en 'A Modern Jazz Symposium of Music and Poetry'.

['Tijuana Moods', Charlie Mingus sextet: Clarence Shaw \(trompet\), Jimmy Knepper \(trombone\), Curtis Porter \(Shafi Hadi\)\(tenorsax, altsax\), Bill Triglia \(piano\), Mingus \(bas\), Dannie Richmond \(drums\), Frankie Dunlop \(percussie\), Ysabel Morel \(castagnetten\), Lonnie Elder \(vocals\). Opnamen van 18 juli en 6 augustus 1957 in de RCA Victor Studio in New York](#). Wegens een juridisch geschil tussen RCA en Debut Records duurde het vijf jaar tot in 1962 om de plaat uit te brengen. Charles Mingus stoort zich aan de platenhoes waarop Charlie Mingus staat: 'Don't call me Charlie, that's not a man's name, that's a name for a horse!'. Wellicht om Shaw te flatteren wegens vroegere misverstanden zegt Mingus in 1962: 'This is the best record I ever made!'. En inbegrepen een lofzang aan Clarence Shaw. Tijuana is een gewelddadige stad in Mexico, land waar Mingus overleed in 1979. Hij componeerde het titelstuk na een Mexicaans verblijf. Tijuana is de stad waar kok Caesar Cardini de nu populaire caesarsalade opdiende sinds 1924. Ik kocht 'Tijuana Moods', de Complete Session Recordings, uitgave 2013, Sony Music Japan, als dubbel-cd, SICP 4001-2, met gesprekken, alternate takes en false starts.

['East Coasting', met Bill Evans \(piano\).](#)

[Opnamen van 16 augustus 1957, Bethlehem BCP 6019. Heruitgebracht in 1993 met bonustracks.](#)

'East Coasting' is de enige studioplaat Mingus/Evans. Bill Evans werd pas 's morgens om vier uur gevraagd om naar de studio te komen. Zonder voorbereiding las hij de bladmuziek op zijn 28ste verjaardag (1929-1980).

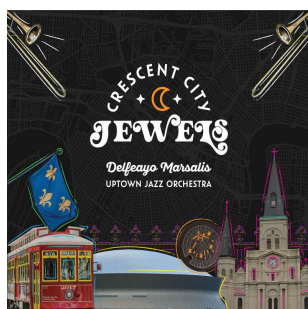
['A Modern Jazz Symposium of Music and Poetry'.](#)

[Opnamen 1 oktober 1957, Bethlehem BCP 6026.](#)

Mingus schreef dit werk bij de opkomst van het African American Civil Rights Movement. De opname leidde tot een dispuut tussen Mingus en Shaw (zie verder onder aan pagina 15). Trompettist Bill Hardman is er ook bij. De Penguin Guide to Jazz noemt op 'New York Sketchbook' Shaw als de beste trompettist tot dan toe bij Mingus. In oktober 2022 als dubbel-elpee uitgebracht op New Land Records 003. **(EC)**

JAZZWEEK TOP DRIE

28 oktober 2024

- 1 Delfeayo Marsalis & The Uptown Jazz Orchestra**
Crescent City Jewels
(Troubadour Jass)
- 2 Warren Wolf**
History Of The Vibraphone
(Cellar Music Group)
- 3 Thom Rotella**
Side Hustle (HighNote)

De JazzWeek Jazz Top Drie geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; (www.jazzweek.com).

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzperiodiek voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofredacteur:** Hans van Eeden. **Correctie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Sjoerd van Aelst, Jan-Wouter Alt, Tom Beetz, Ruud Bergamin, Erik Carrette, Bart Hollebrandse, Roland Huguenin, Frank Huser, Eric Ineke, Hans Invernizzi, Peter J. Korten, Jaap Lampe, Herman te Loo, Jan J.

• Mulder, Gijs Ornée, Milan Popov, Lo Reizevoort en Jeroen de Valk. Fotografie: Tom Beetz, Marcel Schikhof, Joke Schot.

Webbeheerder: Erik van Doorne, Masters of Media. **Logo:** Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

EUROPE JAZZ MEDIA CHART

1 november 2024

Matthieu Jouan, citizenjazz.com:

BENTO BOX TRIO

Somehow How I Lost My Way (Fjordgata Records)

Axel Stinshoff, Jazz thing:

SUN RA ARKESTRA

Lights On A Satellite (In&Out Records)

Luca Vitali, Giornale della Musica:

ANDREA GIORDANO

Àlea (Sofa Music)

Yves Tassin, JazzMania:

NICO CHKIFI

Motian Love Dance (Ramble Records)

Jos Demol, jazzhalo.be:

GEBHARD ULLMANN & VITALII KYIANYTSIA

Impromptus Und Iterationen (Kairos)

Kaspars Zavileiskis, jazzin.lv:

THE NECKS

Bleed (Northern Spy Records)

Christof Thurnherr, Jazz'n'More:

MAXIME DE LA ROCHEFOUCAULT

Automates Ki (Eigen Beheer)

Jacek Brun, www.jazz-fun.de:

THOMAS STIEGER

Choices (Leopard)

Bega Villalobos, In&OutJazz:

BALDO MARTINEZ SEXTET

Música Imaginaria (Karonte)

Mike Flynn, Jazzwise:

BILL LAURANCE & MICHAEL LEAGUE

Keeping Company (ACT)

Kateryna Ziabliuk, Meloport:

MARYAN KARPINSKYI EXPERIENCE

Zoloty Karp (Eigen Beheer)

Krzysztof Komorek, Donos kulturalny:

UNLEASHED COOPERATION

Trust (Multikulti Project)

Jan Granlie, salt-peanuts.eu:

CALEB WHEELER CURTIS

The True Story Of Bears And The Invention Of The Battery

(Imani Records)

Christine Stephan, Jazzthetik:

JOHANNES ENDERS

The Creator Has A Master Plan B (Enja Records)

Dick Hovenga, Written in Music:

SURYA BOTOFASINA

Ashram Sun (Spiritmuse Records)

Viktor Bensusan, jazzdergisi.com:

JOE WEBB

Hamstrings & Hurricanes (Edition Records)

Nuno Catarino, jazz.pt:

PEDRO MELO ALVES

Conundrum Vol.1 – Itself Through Disappearance (Clean Feed)

Henning Bolte, freelance:

SUN-MI HONG'S BIDA ORCHESTRA

Invisible Ropes (Bimhuis Records)

Sebastian Scotney, UK Jazz News:

JO HARROP

The Path Of A Tear (Lateralize Records)

Lars Mossefinn, Dag og tid:

THE RED BARN

The Red Barn (Musicwelike Records)

Patrik Sandberg, Orkesterjournalen:

MILES DAVIS

Miles in France 1963 & 1964 Bootleg Series Vol. 8 (Columbia)

Cim Meyer, All That ...:

PHILIP GROPPER'S PHILM

Live At Bimhuis (WhyPlayJazz)

De Europe Jazz Media Chart geeft een overzicht van de favoriete albums van een reeks Europese recensenten en wordt maandelijks samengesteld door de Europe Jazz Media Group.